

บทนำ

กฎของ BFR

"ตอนนี้มีอยู่แค่นี้ แต่ฉันจะรีบหามาให้ครบ เพราะงั้นวันนี้ช่วยอยู่กับฉัน อีกสักวันเถอะนะ!"

เสียงของเธอเหมือนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ ตอนที่เธอก้มหัวลงตรงหน้าผม พร้อมกับยื่นซองสีขาวที่ข้างในน่าจะเป็นเงินมาให้ ผมถอนหายใจเสียดายเบาก่อน จะเอื้อมมือไปหยิบซองมาเปิดดู

"พิน้ำ?"

"อะ...ฉันโทรไปขอยืมเงินเพื่อนมาแล้วนะ T_T นางบอกว่าเดี๋ยวจะโอนให้ตอนสิ้นเดือน..."

เมื่อได้ยินคำนั้นผมก็หยักยิ้มบางให้เธอพร้อมกับยื่นซองคืนให้ "ถ้าฉัน เอาไว้สิ้นเดือนค่อยยกกลับมาใหม่แล้วกัน"

"แต่วันนี้วันเกิดฉัน..."

"สุขสันต์วันเกิด" ผมตัดบทแซนดี้ที่กำลังจะยกเรื่องวันเกิดขึ้นมาดราม่า ก่อนจะวางซองเงินลงบนโต๊ะแทนเพราะเธอไม่ยอมรับมันคืนไป "ฉันว่าเธอ เอาเงินนี้ไปซื้อของขวัญวันเกิดให้ตัวเองดีกว่านะ"

"นายโง่ใครโง่ T^T ฉันตั้งใจว่าจะเอาเงินนี้มาซื้อนาย เพราะว่าแค่มีนาย อยู่ข้างๆ ฉันก็เหมือนได้ของขวัญวันเกิดแล้ว"

"..."

"นะ? TT^TT อยู่ด้วยกันแค่นี้ก็ขี้ใจมึงก็ได้ เป้าแค้กับฉันหน่อย..."

ผมหนึ่งไปครู่หนึ่งขณะที่แซนดี้จ้องตามผมด้วยแววตาเจ้าวอน จากนั้น จึงเอื้อมมือไปประคองใบหน้าสวยๆ ของเธอไว้อย่างเบามือก่อนจะถามเสียงแผ่วเบา "นี่เธออยากอยู่กับฉันขนาดนั้นเลย?"

เธอก็ยกหน้าเร็วเร็วจนผมกลัวว่าคอเธอจะเคล็ด "นะใคร อยู่ด้วยกัน..."

"งั้นก็ไปหาเงินมาสิ"

"...!?"

"กฎของ BFR คือค่าเช่าวันละสองพันบาท เธอเองก็รู้อยู่แล้วนี่?"

"..."

"ถ้าไม่มี ก็อย่ามาทำให้ฉันเสียเวลา" ผมทิ้งท้ายไว้ด้วยรอยยิ้มมุ่มปาก ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่เธอคลั่งนักหนา ก่อนจะหันไปสั่งเค้กสตอเบอร์รี่ให้เธอหนึ่งชิ้น พร้อมจ่ายให้ด้วย ถือว่าเป็นของขวัญวันเกิดก่อนจากก็แล้วกัน ยังไงแซนดี้ ก็เป็นลูกค้าประจำที่ทุ่มเงินให้กับ BFR มาตั้งเยอะ คินก้าไรให้สักหน่อยก็ ไม่เสียหายหรอก :)

เพราะอีกเดี๋ยวเธอก็จะต้องกลับมาอีกอยู่ดี

ผมทิ้งแซนดี้ไว้ที่โต๊ะแล้วเดินจากมา ไอโฟนในกระเป๋าแก๊งสั้นครืดๆ พอดีเหมือนรู้จังหวะ และตอนที่ผมหยิบมันขึ้นมาสไลด์รับสายก็ได้ยินเสียงของ แซนดี้ตะโกนไล่หลังมา

"สิ้นเดือน! สิ้นเดือนฉันจะไปเช่านายอีกนะ!"

[พร้อมกับเป็นตัวท้อปจริงๆ เลยนะใครโง่] ผมหัวเราะแผ่วเบาไปกับเสียงของ ไอ้เจเดน (หรือจริงๆ ต้องเรียกว่า 'มาสเตอร์เจเดน' แต่พอดีเป็นเพื่อนกันผม เลยไม่เคยใส่บรรทัดดีให้มันสักที) ที่บังเอิญได้ยินขอตเด็ดเมื่อก็เข้าพอดี [สรุปวันนี้ก็ว่างแล้วไซ้มัย]

"เหมือนจะไม่ว่างแล้วละ ดูจากการที่มึงโทรมาแบบนี้" ผมตอบเสียงเนือย พลังยับยั้งกัญแจออกมาปลดล๊อคกรด ที่ตอบแบบนี้เพราะผมรู้จักมันดี ไม่มีทาง

ที่คนอย่างเจเดนจะโทรมาคุยเล่นอย่างแน่นอน ลองมันตั้งใจหยิบมือถือโทร
มาก็มีอยู่เหตุผลเดียวเท่านั้นแหละ

[ใช่แล้ว จังหวะเหมาะพอดี กูมีลูกค้าใหม่มาให้มึงหนึ่งคน]

"ตรงตามมาตรฐานของกูรีเปล่า"

[ตรงสิ ตัวที่อประดับ AA อย่างมึงกูจัดลูกค้าพรีเมียมที่สุดให้อยู่แล้ว]

เจเดนว่า มันเองก็รู้จักผมดีเหมือนกันนั่นละ [สวยแล้วก็รวยมากชะด้วย]

"ก็ดี ส่งรูปกับสถานที่นัดมาสิ"

[ส่งไปแล้ว ดูในไลน์]

"รับทราบ" ผมว่าก่อนจะสตาร์ตรถ "ไว้เสร็จงานแล้วจะแวะไปหาที่
เซฟเฮ้าส์นะ"

[อือฮี้ คุณใจจริงๆ ที่มีมึงอยู่]

"เพราะกูเป็นเพื่อนรักของมึง?"

[เปล่า เพราะมึงมันซั่ว มั่วซั่ว แล้วก็ดูตเงินจากพวกผู้หญิงได้เก่งสุดๆ
ต่างหาก ถ้าไม่มีมึงชะคน BFR คงไม่รุ่งเรื่องขนาดนี้ =_=]

"กูจะถือว่าเป็นคำชมนะ"

[แล้วแต่จะคิด] เจเดนว่าก่อนจะส่งเสียงหัวเราะลึกลับมาตามสาย [อย่า
ทำให้กูผิดหวังละ]

"ไม่มีค่านั้นอยู่ในสารบบของกูอยู่แล้ว" ผมตอบพลงฮัมเพลงตามจังหวะ
ของเพลงที่บังเอิญแรนดอมขึ้นมาพอดีก่อนจะขับรถพุ่งออกจากลานจอดด้วย
ความเร็วสูง ผมชอบรถแรงๆ แบบนี้มากพอๆ กับการทำให้พวกผู้หญิงหลงจน
ต้องเอาเงินมาทุ่มให้ที่สุดเลย

เพราะจันตอนที่ได้เจเดนมาชวนทำโปรเจกต์ BFR ผมถึงได้ตอบรับโดย
ไม่ลังเลเลยแม้แต่นิดเดียว

เอาละ อยากูรู้จ้จว่าผู้เช่าคนต่อไปจะเป็นใคร

หรือว่าคุณจะลองมาเช่าผมดูสักวันมัยละ :)

1

นอกใจ?

ปี 1 เทอม 2

Mariam International University

"ลึช! นี่มันแบคส์ของแกไช้มัย!"

"ไหน" ฉันทละสายตาจากจอโปรเจ็กเตอร์ก่อนจะหันไปหายัยแถมที่เล่นไอโฟนแบบมาราธอนมาตลอดคาบเหมือนอาจารย์ที่ยืนเป็นหัวหลักหัวตออยู่หน้าห้องไม่มีตัวตน "จะเล่นอะไรอีกล่ะ -_-;"

"ไม่ได้เล่นนะ คราวนี้จริงจัง! ไม่ใช่รูปถ่ายถ่ายทยอยแบบคราวก่อนแล้ว" ยัยแถมรีบพูดเร็วก่อนจะหันไอโฟนในมือมาให้ฉันท "รูปร่างแบบนี้ กับมอเตอร์ไซค์ Suzuki V-Strom แบบนี้ ดูยังไงก็แบคส์ชัดๆ ไม่ใช่เหวออออ"

ฉันทยื่นหน้าเข้าไปมองดูใกล้ๆ พร้อมกับยื่นมือไปขยายชุมรูปผู้ชายคนหนึ่งกำลังสวมหมวกกันน็อคยื่นคว่อมเตรียมสตาร์ท V-Strom ที่เหมือนกับมอเตอร์ไซค์ของแบคส์ยังกะแกะ โดยมีผู้หญิงคนหนึ่ง (ซึ่งไม่ใช่ฉันท) นั่งซ้อนท้ายอยู่ อืม...ว่ากันตามตรงก็เหมือนแบคส์จริงๆ นั่นแหละ ผู้ชายไทยที่สูงยาวเข้าดีแกมยังแต่งตัวดีมีสไตล์ขนาดนี้ไม่ได้มีอยู่เยอะ และฉันทก็ค่อนข้างมั่นใจ

ด้วยว่าไม่น่าจะจำแฟนตัวเองผิด ถึงจะใส่หมวกกันน็อคมองไม่เห็นหน้า แถม
ยังเป็นรูปแอบถ่ายจากระยะไกลก็เถอะ...

"เห็นมั๊ยล่ะ เป็นแบดซี้จริงๆ ลินะ!"

"ยังไม่แน่ชัดสักหน่อย มันอาจจะเป็นคนอื่นก็ได้"

"แกยังจะเถียงแทนแฟนตัวเองอีกหรือ -_-+ เอาไปดูใหม่ให้ชัดๆ เลยไป
หรือจะให้ฉายผ่านจอโปรเจกเตอร์ถึงจะเห็น?"

ยัยแตมไม่ยอมแพ้ ยังคงพยายามยึดยึดไอโฟนของตัวเองมาให้ฉันดู
พร้อมกับบื้อให้ฉันยอมรับว่าผู้ชายในรูปคือแบดซี้ให้ได้

"ฉันไม่ได้เถียงแทน แต่ว่ารูปไม่ชัดแถมยังไม่เห็นหน้า จะเอามาใส่ร้าย
เขามันก็ไม่ถูก"

"ใส่ร้ายที่ไหนกัน ฉันแค่จะเตือนแตกต่างหาก ให้แกรู้ว่าแบดซี้ของแกนะ
เล่นไม่ซื่อลับหลังแกอยู่! จะได้เลิกโลกสวย เลิกวิ่งเล่นอยู่บนทุ่งลาเวนเดอร์ให้
หมอนั่นสวมเขาสักที [=]=^"

ยัยแตมจัดมาให้เป็นชุด น้ำเสียงหนักแน่นและชัดเจนยิ่งกว่าพญาคชสาร
-_-; ถ้าหล่อนตั้งใจกับเรื่องเรียนขนาดนี้ก็ดีสิ

"อย่างแบดซี้เนียนะจะนอกใจฉัน บอกว่ายูนิคอร์นมีอยู่จริงยังจะน่าเชื่อ
ซะกว่า" ฉันคืนไอโฟนให้ยัยแตมโดยไม่คิดจะขายความต่อ เพราะถ้าจะมีใคร
รู้จักนิสัยแบดซี้ดี โลกนี้ก็คงมีแค่ฉันกับน้องสาวของเขาแค่สองคนเท่านั้นละ
ก็เราคบกันมาตั้งแต่ ม.5 อีกแค่ไม่นานก็จะครบสองปีแล้วด้วย แถมก่อนหน้า
จะคบกันก็ยังเป็นเพื่อนกันมาก่อน ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าแฟนฉันไม่ใช่คนเจ้าชู้

"แต่หมอนั่นพังก์นี่ผิวดันดกบอยขึ้นไม่ใช่หรือ ไม่ค่อยได้มารับมาส่งเหมือน
แต่ก่อนด้วย -3-"

"เขาก็มีธุระปะปังของเขามั๊ยล่ะ"

"นี่แกเียนเกินไปแล้วนะ หัดมีเซนส์ของผู้หญิงซะบ้างสิ!"

"ถามจริง แกต้องการอะไรจากการวิ่งเต้นตามจับก๊ิกของแบดซี้ในครั้งนี่"

"ได้ความสะใจ เอ๊ย! ได้ความยุติธรรมยังงั้นละ! เพราะฉันเกลียดผู้ชาย
เจ้าชู้ที่สุด!"

"แกก็มีแฟนนี่นา เชิญไปจับก๊ิกแฟนตัวเองเถอะนะ เว้นแบดซี้ไว้สักคนเถอะ

เพื่อนขอ"

"อัยยยย ยัยบ้า! ฉันอุตส่าห์ทำเพื่อแกนะ คอยดูแลอะ! เดี่ยวแกจะต้อง
นึกเสียใจที่หลังที่วันนี้ไม่ยอมเชื่อฉัน!"

ยัยแถมพึดพึดเป็นพินเป็นไฟอยู่คนเดียว ก่อนจะหันไปโทรไโฟนต่อ
และฉันก็ได้แต่ยกไหล่ให้กับความเกรี้ยวกราดของยัยนี้ที่ไม่เคยเห็นด้วยกับ
การที่ฉันคบแบดซ์เป็นแฟนเลยตั้งแต่สมัย ม.5 แล้ว โดยให้เหตุผลว่าเขาหล่อ
และผู้ชายหล่อมักเจ้าชู้!

โอเค ส่วนใหญ่อาจจะเป็นอย่างนั้นจริง แต่ไม่ใช่กับแบดซ์แน่~ ฉันมั่นใจ!

เย็นวันนั้น

"นี่แก เพื่อนฉันบอกว่ามีคนถ่ายรูปมูม่อเข้ามาด้วย..."

"บอกให้พอได้แล้วงัยยัยบ้า เลิกรังควานแบดซ์กับฉันสักที -3-

"ตั้งแต่ขึ้นมหาลัยมาพวกแกสองคนก็ห่างๆ กันไปไม่ใช่หรอ แกไม่คิด
บ้างหรือว่าอยู่คนละมหาลัย หมอนั่นอาจจะมาออกลายตอนอยู่ห่างกันก็ได้ล่ะ"

"ไม่! เพราะเดี๋ยววันนี้เขาก็จะมาจับฉันเหมือนเดิม ดังนั้นแกไม่ต้องเป็น
ห่วงหรอก" ฉันว่าก่อนจะยิ้มเมื่อเห็นไโฟนสั้นเพราะมีสายเข้าจากแบดซ์มา
ได้ทันเวลาพอดีราวกับรู้ใจ "นี่ไงละ หมอนั่นโทรมาแล้วเห็นมั๊ย"

"ซี -3-

"ฮัลโหลลลล~ นายถึงแล้วหรอ ฉันเลิกเรียนพอดีเลย กำลังจะเดิน..."

[ลิซ]

แบดซ์ขัดฉันที่กำลังทำเสียงลัลลลลเกินเบอร์ด้วยน้ำเสียงจริงจัง ขัดทำไม่ละ
ฉันไม่ชอบเลยเวลาเขาทำเสียงแบบนี้ เพราะพักหลังเวลาที่เขาทำเสียงแบบนี้
มันแปลว่าเขากำลังจะ...

[ขอโทษทีนะ วันนี้งานเข้า ไปรีบไม่ได้อีกแล้ว...]

...จะเบียดฉันยังงี้

"อะ...อ้อ อ้อ ไม่เป็นไรๆ"

[ขอโทษนะลิซ ไว้คราวหน้าจะแก้ตัวใหม่นะ]

"แหงสิ คราวนี้นายต้องพาไปเลี้ยงบุฟเฟต์แชลมอนเลยนะ"

[ฮ่าๆ ได้สิ เดี่ยวพาไปกินบุฟเฟ่ต์สี่ชั่วโมงรวดเลย]

"พุ่งแตกตายพอดี" ฉันทัวเราะกลบเกลื่อนความรู้สึกโหวงๆ นิดๆ ในใจ ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงซัดๆ พร้อมกับหลบสายตากรีดแทงจากยัยแตมที่กำลังทำหน้าที่เหมือนอยากตะโกนคำว่า 'เห็นมัยละ ฉันทบอแล้วไม่เชื่อ!' ดังๆ กรอกหูฉันทึ่มแก่ "แล้ว...งานเช้าที่ว่าเนี่ยงานอะไรหรอ >_<"

[ก็...หลายอย่าง]

"แล้วหลายอย่างที่ว่านั่นมัน..."

[ฮะ! แป้นะดิช เพื่อนฉันทโรมาแล้วละ เดี่ยวคืนนี้โทรไปหานะ!]

"อ้อ โอเค ไว้คุยกัน"

[ทำงานสู้ๆ นะ! กลับบ้านแล้วโทรบอกฉันทด้วย!]

"โอเคจ๊ะ ^^"

ฉันทึ่มให้แบดซ์ผ่านไอโฟนก่อนจะเก็บมันเข้ากระเป๋าสะพาย และพยายามไม่สบตายัยแตมที่รอให้ฉันทันไปหาเพื่อจะได้เริ่มเปิดประเด็นก่อนจะออกแตกตาย T^T เฮ้อ...ซึ่งนี่เลยดีกว่า ไม่อยากฟังทฤษฎีบ้าๆ ชวนจิตตกของยัยนี่อีกแล้ว

"เห็นมัยละ ฉันทบอแล้วไม่..."

"อ้อา สายแล้วเนี่ย เดี่ยวฉันทต้องไปทำงานก่อนละ! บ๊าย! เจอกันวันจันทร์นะ!"

"เดี๋ยวสิ! ยัยดิช!!! กลับมาฟังทฤษฎีคำโกหกของผู้ชายเจ้าชู้ของฉันทก่อนนนน~"

23.39 น.

[หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...]

ฉันทอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะกดตัดสายแล้วโยนไอโฟนลงบนเตียง ก่อนจะโยนตัวเองตามลงไปนอนแบ็บอยู่ข้างๆ กันอย่างหมดสภาพ รู้สึกเหนื่อยอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรมันเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่ตอนไหน...

ไม่เคยคิดเลยว่าแบดซ์จะนอกใจฉันทได้ เพราะว่ามันเป็นคนโกหกไม่เป็น ทำอะไรตรงไปตรงมาทุกอย่าง ตรงยิ่งกว่าไม้บรรทัดเสียอีก คนแบบนั้น

นะเธอจะมาชุกก็ไว้สลับรางวัลไฟได้ คิดยังไงก็ไม่มีทาง...แต่ทั้งที่เชื่ออย่างนั้นหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนกลับมาก่อเกิดติดต่อกันในช่วงนี้ มันทำให้ฉันหัวโนไหวขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ทั้งที่เมื่อก่อนแบดซ์ไม่เคยยอมให้ฉันกลับบ้านเอง ไม่ต้องพูดถึงการปล่อยให้ไปทำงานโดยไม่ตามไปเฝ้าเลย เพราะงานของฉันคือการร้องเพลงในร้านอาหารที่คับคั่ง ถึงมันจะไม่ใช่คัปปิ้งแต่ก็เป็นร้านอาหารที่ขายเหล้า หมอนั่นเป็นมนุษย์ที่หึงหึงหวงหวงกว่าอะไรก็เลยมักจะไปนั่งเฝ้าฉันที่ร้านทุกครั้งที่ทำได้ และบางทีก็จะขึ้นไปเล่นด้วยซะเลย จะได้คอยสังเกตว่าลูกค้าคนไหนทำสายตาแตะโลมฉันบ้างอะไรยังงี้

แต่เดี๋ยวนี้...นอกจากจะไม่ค่อยมารับแล้ว ยังไม่ค่อยจะยอมรับสายฉันแบบนี้อีก...มันยังงั้นกันนะ

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะตัดสินใจว่าไอโฟนมาอีกรอบเพื่อส่งไลน์ไปหาเขา

Liz Lisa : งั้นฉันไปนอนก่อนนะ ผันคืนนะแบดซ์ กลับบ้านดีๆ ละ

หลังจากรีรออยู่สักพักจนแน่ใจแล้วว่าคืนนี้แบดซ์คงจะไม่ตอบกลับมาฉันก็เลยกดล็อกหน้าจอแล้วหยิบสายชาร์จมาเตรียมจะเสียบ

ตอนนั้นเองที่ไอโฟนฉันสั่นขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เล่นเอาฉันแทบทำหลุดมือตกไปข้างเตียง -O-; ชื่อของแบดซ์ที่วีดีโอคอลล์ไลน์มาหา ได้เลข 00:01 บอกเวลาเที่ยงคืนหนึ่งนาที่ทำให้ฉันรู้สึกกึ่งโล่งใจกึ่งโมโห แต่ก็ยังกดรับอยู่ดี เพราะถ้าไม่คุยก็จะไม่รู้ว่าเขาหายหัวไปไหนมาตั้งนานสองนานนะสิ

ทันทีที่กดรับและเห็นใบหน้าหล่อเหลาที่คุ้นเคยดีปรากฏตัวขึ้นมาบนหน้าจอ "ไง"

[ขอโทษนะลิซ นี้ออกกองทำโปรเจกต์หนังสั้นวิชาฟิล์มมา เพิ่งเลิกกองเนี่ย]

คำพูดของเขาทำให้ความโมโหของฉันหายไปเป็นปลิดทิ้ง "อ้อ วันนี้ไปออกกองมาเธอ"

[อะ...อ้อ งานด่วนนะ]

"งั้นเอง งั้นก็บอกกันแต่แรกสิยะ ฉันทันทีก็ว่านายหายไปในไหน โทรไป
ไม่รับ โไลน์ไปไม่ตอบ -3-"

[วันนี้ยุ่งมากเลย โทษทีนะ]

"ไม่เป็นไร แล้วนี่ถึงไหนแล้ว ยังอยู่ข้างนอกอยู่เลยนี่" ฉันทามพลางมอง
ดูแบ็กกราวนด์ข้างหลังเขาที่ยังเป็นตึกกรมบ้านช่องกับไฟถนน

[ก็กำลังจะกลับแหละ แต่รีบคอลล์ก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวใครบางคนจะจน]

"ก็มันน่างอนมัย -_-+"

[โอ้ๆ อย่างอนเลย นี่คอลล์มาจ้อแล้วไง ^^]

"ไม่จนก็ได้ รีบกลับบ้านเถอะ ถึงแล้วไลน์มาบอกด้วย"

[โอเค นอนก่อนเลยก็ได้ ง่วงใช้มัยละ]

"อ้อ"

[ฝันดีนะลิซ]

"อ้อ"

[งั้นแค่นี้ละ]

"แค่นี้?"

[รักนะครับ ^^]

แบดซ์พูดมาอีกคำพร้อมกับส่งยิ้มหวานมาให้อย่างรู้งาน แค่นั้นก็ทำให้
รอยยิ้มกระจายไปทั่วใบหน้าฉันทันราวกับเชื้อไวรัสแล้ว >///< ถึงคุณจะไม่ได้อ
สวิตหวานเวอร์จนมดขึ้นเหมือนคู่อื่นๆ เพราะเราเริ่มต้นจากการเป็นเพื่อนสนิท
ที่รู้จักกัน แต่บางทีหมอนี้ก็มีโมเมนต์คิวต์ๆ น่ารักกะเด้าบ้างเหมือนกันนะขอบอก~

[อ้าว ไหนคำตอบล่ะ]

"ไม่ให้หรอก ทำโทษคนหายตัวไปหลายชั่วโมง~"

[โห ใจร้าย]

"อยากฟังพุงนี่ก็มาฟังเองสิ แวะมารับแล้วพาไปกินแซลมอนด้วย
วันเสาร์มีโปรโมชันพอดี"

[...]

"แบดซ์?"

[ขอโทษที่ ฉันเพิ่งนึกได้ว่าวันเสาร์ก็มี...เอ่อ มีคิวงานอีก...] แบทซ์พูดขึ้นมาหลังจากเสียบไปครู่หนึ่ง พอถูกฉันทกระตุ้นน้ำเสียงของเขาฟังดูกระอักกระอ่วนลำบากใจมากซะจนฉันตอบอะไรออกไปไม่ได้นอกจาก...

"...หรือ"

[ฉันขอโทษ]

"เมื่อคำว่าขอโทษของนายแล้ว"

[ลิซ...]

"ล้อเล่นนะ~ ไว้ค่อยมาโต้โทษวันหลังแล้วกัน ^^ สงสัยได้กินสี่ชั่วโมงจริงๆ แล้วละ แบบว่ากินตอนเช้าจะออกไปเดินเล่นก่อนค่อยกลับมากินต่ออีกสองชั่วโมง"

[ได้ทุกอย่างที่เธอต้องการเลย] แบทซ์ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงและสีหน้าโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด หมอนี่คงจะกลัวฉันโกรธจริงๆ สินะเนี่ย

กินนะ~ ดีแล้วที่หมอนี่ได้ฉันเป็นแฟน เพราะฉันรู้จักนิสัยเขาดีเกินกว่าจะโกรธกับเรื่องผิดนิดเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ไง~

"งั้นไปนอนจริงๆ ละ ชับกลับดีๆ ละ!"

[โอเค! เตียวถึงแล้วไลน์บอก]

"รักนะ"

[...ไหนบอกว่าจะทำโทษด้วยการไม่บอกรักไง]

"ก็จะบอกอะ มีไรปะ หรือจะให้ถอนคำพูด?"

[ไม่ได้...ไม่อนุญาต!]

"งั้นก็เลิกมีปัญหาได้แล้ว กลับไปได้ละ คนเค้าจะนอน ชิวๆ"

[ฮ่าๆ โอเค ไว้จะรีบไปรักษาไปกินแซลมอนละกัน :)]

หลังจากวางสายฉันก็รู้สึกดีขึ้นจากเมื่อกี้นับร้อยเท่า อยากจะวิ่งไปพูดว่า 'เห็นมั๊ยล่ะว่าแบทซ์ไม่ได้สนใจฉัน!' ดังๆ ใฝ่ยิ้มแถมสักสามทีจริงๆ เลย >O< ฉันรู้จักแบทซ์ดีกว่าใคร เพราะเรื่องของพวกเรามันผ่านมาหลายปีแล้วยังไงล่ะ~ ^^

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)